

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
ЕЛЕНЪТ СЪС СЕДЕФЕНИТЕ
РОГА

chitanka.info

В края на месец септември в планината настъпват тихи и топли нощи, изпълнени с особена тревожност. В такова време отидох при брат си в районното лесничейство в Балкана, където той живееше постоянно.

Не ми се спеше, макар че през деня бях извървял доста път да дебна сърни и вечерта се върнах в хижата, гладен и капнал от умора. Във варосаната стая през двата големи, сводести прозореца, с двойни рамки и мънички стъкла, нахлуваше на големи снопове светлината на месечината и като изпъстряше буковия под и стената над леглото с трептящата, мрежеста сянка на отсрещното дърво, сипеше вътре жълтеникави капчици и петна. Стъклата лъщяха синкавозелени и зад тях надничаше луната.

Облякох се и излязох навън, угнетен от задуха.

Над горите се лееше лунната светлина, обвиваше ги унило, прозрачно було. Тук-там се белееха стъблата на вековните букаци, някъде леко лъщяха върховете им, другаде светлината проникваше във вътрешността на леса и осветяваше някоя полянка. Струваше ми се, че духа топъл вятър, от тия сухи ветрове, които идват от африканските пустини, но вятър нямаше. Задухата стоеше неподвижно. Гръмко и често се обаждаха улулиците, пронизливо пищеше кукумявката от покрива на хижата, някак необикновено ярко горяха звездите и сияеше зенитът.

Конят стоеше в двора с дигната глава и не пасеше, сякаш и той усещаше нещо тревожно, а кучето се чешеше час по час и дрънчеше със синджира. Тъй угнетяваща беше тая нощ, като че някъде из Балкана имаше пожар...

Изведнъж от насрещната височина, покрита с гъста гора, се чу дрезгав рев:

— Бе, беее! Бе-бе-бее! — сякаш ням искаше да изрази горещата си мъка. Звуците излизаха от дълбочината на едно гърло, което за пръв път се опитваше да заговори. В тях се долавяше нещо примитивно и диво, като че идваха от далечни, отминали векове. Ревеше елен самец, останал без кошути.

Аз взех една тояга, с която бях скитал през деня и излязох в гората. Движех се тихо, като се пазех да не настъпя някой гнил клон и да не ровя с краката си шумата. Така, дебнейки, излязох на една полянка, недалеч от подножието на гористата височина. В долната ѝ

страна се изрязваше сянката на гората като тежка, черна дантела, но по-нагоре месечината огряваше високата трева. Няколко гъби, израснали на един път, се белееха, събрани една до друга. Един клон лежеше напреки сред полянката и по него светеше паяжина.

Като се скрих в сянката на дърветата и нахлупих шапката си тъй, че луната да не осветява лицето ми, аз слушах рева на елена и дори чувах как рови земята. На неговия рев отвърна друг, съвсем наблизо до мен. След няколко минути от долната страна на полянката се понесе силно пращане и трясък.

Ревът отсреща приближаваше. Рогачът отдолу отговаряше мощно и басово. Край гората се показаха няколко сенки. Аз различих дългите конски муцуни на кошутите, които рогачът водеше пред себе си. Те се спряха и проточиха любопитно шиите си към горния край на поляната, отдето сега идваха сърдити хриптения.

Изведнъж там се показа елен с блестящи рога. Месечината го огря. Той изглеждаше тънък и строен, с малка, гордо вирната глава. Той фучеше с ноздри, а очите му горяха с кървавочервена светлина. Дългите му рога, заострени като шишове, сякаш бяха направени от седеф.

Той пристъпи величествен и напет, изфуча и тутакси от кората излезе неговият съперник, много по-едър, с гъста грива на гушата, с къси, дебели рога.

Улулиците завикаха по-силно, кошутите се събраха в очакване, един лист изшумоля и падна наблизо.

Еленът със седефените рога привличаше неотразимо моето внимание. Той ми се струваше необикновено красив, строен, сякаш излян от тъмен бронз. Другият беше по-тромав, макар и по-мощен, помъжествен с късите си тежки рога, прилични на чепати клони. Като подвиха предните си крака и наведоха глави, противниците се втурнаха едновременно един срещу друг. Рогата им се срещнаха с трясък и за миг се сплетоха. Еленът със седефените рога издържа напора на своя по-едър противник. Той сякаш се готвеше да коленичи и като се опитваше да удари врага си в хълбока, бързо отмести задницата си. С мощно движение на шията другият елен отблъсна удара. Рогата им пак се сплетоха, седефените саби се вмъкнаха между бойниците на едрият елен. Той се пазеше от тях, но те нараниха врата му, защото два пъти рогачът изстена от болка и тъмна струя кръв обля шията му.

Пъшкането на борците се засили, от устата им капеше пяна, чуваше се как пращят силните им стави, как се задъхват с изплезени езици.

Аз си спомних разказите на горските милиционери за елена-убиец, когото милиционерите търсеха да застрелят. Тоя рогач беше промушил с острите си рога два елена, чиито трупове бяха открити преди три дена в гората. И отведнъж разбрах, че тъкмо този красавец със седефените рога е убиецът.

Повдигнах тоягата си и със сила ударих в близкото дърво. Кошутите хукнаха да бягат, но елените продължиха борбата. Аз извиках диво, размахвах тоягата и тръгнах към тях. Те се пуснаха, еленът с късите рога се озърна и като не видя стадото си, тръгна по следите му, а рогачът-убиец простря напред единия си крак, наведе глава и се приготви за борба с мен.

Тръпки на ужас полазиха по гърба ми. Той ме гледаше със зачервени, налени с кръв очи и чакаше на два метра отпреде ми. Бляскавите му рога стояха пред лицето ми. Аз държах тоягата, но не смеех да мръдна, защото нещо ми подсказваше, че той чака и най-малкото движение от моя страна, за да ме нападне. Така ние се гледахме един друг може би цяла минута. Изведнъж еленът презрително изфуча, обърна ми гръб и замина по следите на стадото. Поляната опустя, като че нищо не беше се случило. Само изровената от копитата влажна земя мазно лъщеше...

Като се озъртах и почти тичах, аз се върнах в хижата, разбудих брат си и му разказах какво съм изживял.

— Леко си се отървал — каза той, ядосан от моята нощна разходка. — Когато елените реват, те стават смели като зверове. А тоя е по-лош от другите. Той никога не е водил стадо, защото кошутите бягат от него. Той е убиец и е осъден на постоянна самотност. Това го е озверило и аз се чудя как не те е промушил. Да лягаш да спиш и да не си посмял да ходиш без мое позволение из гората!

На следния ден горските милиционери застреляха елена близо до шосето, където беше нападнал един рогач. Отидох да го видя. На дневната светлина изглеждаше съвсем друг. Беше с проскубан гръб, с жилест врат, обрасъл с червеникавокафява грива. А рогата му, които нощес ми се видяха тъй красиви, се оказаха изтрити и побелели, без странични клонки, съвсем грозни, тънки и голи. В него личеше нещо

изродено и жестоко. Но лунната нощ беше придала на тая уродливост особена красота и блясък.

Оттогава често си спомням поговорката „Денят се смее на нощната работа“ и каквото видя нощем, не очаквам да го видя същото и денем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.